

Narodni pesmi o boju pri Sisku.

—
—

Ravbar.

To si vóli túrski páša,
Ki se Túrkom pray obnáša,
Kak' bi vójsko vkupaj správil,
Da bi Sisek pod-se zgrábil.

Sem ter tjé po hiši hódi,
Misel se mu v glávi blódi;
Pa jo znájde vólčja gláva,
Méni, ta bo najbolj práva:

Svôjo vójno vkupaj zbrati,
Jo pod Sisek célo gnáti.
Pa ni móč čez Kópo priti. —
Prašajo ga: «Kaj bo stríti?»

Paša stópa o potôci,
Groměč bóbén nóni v róci,
Jézen trdo vá-nj teléba,
Da razléga se do néba.

Ves togôten rohni páša,
Ki se Túrkom pray obnáša:
«Prék si vrvi potegnite,
Kóž po vrhu naložite!»

So mu tako naredili,
Préko Kópe se spustili,
Pa pod Sisek se nabráli,
Tam se v rove zakopáli.

Kaj storí pa túrski páša,
Ki se Túrkom pray obnáša?
Na tlá séde, list napiše,
Pošlje poglavaru v hiše:

«Ala! Ala! mój Adáme!
Siški vrli poglaváre!
Al' se hóčeš mi podáti,
Al' mi hóčeš glávo dati?»

Mu odpisal je Adáme,
Siški vrli poglaváre:
«Nóčem z lépo se podáti,
Nóčem tudi gláve dát!»

«Hóčem rájši se braníti,
Siški poglavár še bfti;
Se mi bódete késali,
Kranjcev niste še poználi!»

Kaj mi jáme zdaj Adáme:
Siški vrli poglavare?
Piše liste, dá povéleje,
Nest' jih rēče v tri dežéle.

Štajersko, Koroško, Kránsko,
V lépo zborúnicu ljubljánsko,
Da je prišel túrski blisek,
Da nam hóče vzeti Sisek.

Štájerci so list prebráli,
Grénko, kislo se držáli,
Tréslí vši se, omagváli,
Ker Turčina so se báli.

List bél tud' Korósci bráli,
Z enim glásom pa vši djali:
«S Túrkom nóčmo se vojskváti,
Kaše vréle ne piháti:»

«Turk imá velike hláče,
Dolge, dolge pa mustáče,
Bi vratôve náše vglédal,
Kdo vé, kaj bi nam povédal!»

Béli list Ljubljanci bráli,
Med sebój so takó djáli:
«Iščimo si pomočnika,
Zdaj je sila prevelíka!»

«Turk če vzél nam Sisek bóde,
Nam naróbe vse, vse pójde. —
Mest' Ljubljána bo pokrájna,
Krajnska dežéla turška drájna.»

«Hitro si pomóč iščímo,
Gospod' Ravbarju pišímo.
Vé in zná on vojsko vódit',
Pred vojáki sprédat hódit'.»

Béli list so napisáli,
Ga na Krumperk mú poslali. —
Tam prébiva jáki Ravbar,
Nepremagan konjski glávar.

Ravbar zjútraj ráno vstájal,
Se po grádu je sprehájal,
Line hódil si odpérat,
Dol' na zlato pólje glédat.

Oziravši se okóli —
Zdaj zagléda v ravnem pólji
Mlád'ga pôba urno téci,
Béle liste v rôci nêsti.

Ravbar se ob dlánu pôči,
Hitro mu na protí skóči.
Béle liste brž pregléda,
Paši se na glas posmeja.

Stópi gôri v svôje líne
Do gospóje Kataríne:
«Dvé nedélji bôdi zdráva,
Da jo s pášom zaigráva.»

Rés da gospe Katarini
Je plahôta v taki sfli,
Za gospóda se je bala,
K' mu je sabljo pripasvála.

Glas gospódov hlapce klíče,
Osemnajste svôje Číče:
«Zór je, zdrámši se zdvigajte,
Brze kônjce napájajte.»

«Jih sedlájte, obrzdájte,
Koj na vójsko napravljájte,
Hod'mo v zidano Ljubljáno,
Trdno, v'sôko in prostráno.»

Hlápci kônje zasedáli,
Pa vši róčno zadérjali —
Préd se kónjica ne vstávi,
Še le pri zeleni Savi.

Ravbar klicati brodníke
Pod Černučami vozníke:
«Le na nôge, le vstaníte!
Nas prék Save predrožíte!»

So brodníki še vši spáli,
Zavolj vód se vozit' báli,
Sáve vel'ke, prederóče,
Čez bregôve nastop'jóče.

Pravi Rávbarju Andréje:
«Vôda sega že čez bréje;
Mi ne móremo voziti,
Vi v Ljubljáno pa ne priti.»

Rávbar še zakliče v drúgo,
Svetlih zlátov dá obljúbo;
Si brodníki pomignili,
Rekó: «Še ga bómo pili.»

Kmal' brodnički zakrmili,
So Bogá lepo prosili,
Da b' jih zdráve še vozili,
Turške jášpre si služili.

Zlate Rávbar jim podáti,
Jaderno pa zaderjáti,
Préko pólja do Ljubljáne,
Trdne v'sóke in prôstráne.

Gospod Ràvbar dram'
Ljubljánce:
«Oj Ljubljánci! oj zaspánci!
Brž iz pérnic ustajajte,
Brž na vójsko napravljajte!»

Pa za Rávbarjam hodſle,
So Ljubljanke ga prosile,
Srébra, zláta ponujále,
Družeta si odkupvále.

Rávbar: «Gospe! tih' in mámke,
Potrpíte málo sámke!
Zdaj ni čása podkupváti,
Sila se je vojskovatí.»

«Měj žuga turški blisek,
Hóče nam požréti Sisek;
Turk če nam vzél Sisek bóde,
Nam naróbe vse vse pojde!

Vam Ljubljana bo pokrájna,
Strán dolénska turška
drájna. —»
Bóben zdaj mu zaropóče,
Da preslišat' ni mogóče.

Hlápec vidi vše rudeče. —
To strí Krájnce vše gorěče. —
Tako v Turka se zagnáli,
Da so vsega posabljáli.

Rávbar si vojakov zbêre,
Dol' pod Sisek ž njimi dêre.
Toljk' je Turka na teríšcu,
Kólikor mravelj na mravljišču.

Naprej v dér je Rávbar tékel,
Vel'kmu hlápecu: «Stópi —
rékel —
Zlézi na visóko drévec,
Glédaj dôbro na banderce!»

«So banderci vídít' běli,
Trdo mujo bómo iméli;
So banderci pa rudéči,
Nič ne bódimo bojéči!»

«Turka bómo pozobáli,
Kakor da bi čréšnje bráli;
Préd mirú ne bómo dáli,
Kakor ga ob tlá ne djáli.» —

(Iz Koritkove zbirke slov. narodnih pesmij: zv. II., str. 53 in sl.)

Narodna pjesma u proslavi pobjede kod Siska.¹⁾

Milo tuže turske bule
Kupe vode gledajući,
Kupe vode gledajući,
Hasan pašu proklinjući:
«Oh, prokleta Kupa voda,
Koja si se izmešala,
Koja si se izmešala
To s junačkum krvjum.»
Odbiraj se Kupa voda
Od junačke crne krvi,
Naj budu ju milo bule
K srdeu svomu pritiskale.

Oh prokleti Hasan paša!
Bilo ti se zahotilo
Tvrda grada, bila Siska,
Tvrda grada, bila Siska.
Bilo ti se zahotilo
Turovoga lipa polja,
Turovoga lipa polja
I Zagreba lipa mista.
Bilo ti se zahotilo

Prelipoga kaptoloma,
Sveta Kralja zlata križa,
Sveta Kralja zlata križa.
Bilo ti se zahotilo
Zagrebačkih mladih snahah,
Bilo ti se zahotilo
I divojak zagrebačkih,
Bilo ti se zahotilo
Turopoljska bila hliba,
Turopoljska bila hliba,
Kravarskoga dobra vina.
Hliba se je bil založil,
Vode Kupé se je napisil,
Kupe vode prez mertuka
I s v ногими vitezovi,
I s v ногими vitezovi
I s v ногими delijami,
I s v ногими delijami
I s v ногими janičari.

O Kaurska lipa zemlja,
Kako ti se sad veseliš,

Lipo pojuć stare majke,
Stare majke i vdovice,
Stare majke i vdovice,
Mladi momki i divojke,
Lipe pisme popivajuć,
Hasan pašu proklinjajuć.
Oh prokleta Turska zemlja,
Kako ti se sad žalostiš.
Milo tuže turske majke,
Turske majke i starice,
Turske majke i starice,
Turske bule i divojke,
Tužne pisme popivajuć,
Hasan pašu proklinjajuć.
O prelipa Bosna zemlja
I široka Romanija,
I široka Romanija
I bogata Natolija,
Kaj se toga počrnilo
Iz slavnoga Carigrada,
Kaj se toga opustilo
Od daljnoga Biograda!

¹⁾ V koledarju «Danice» 1883. priobčil Iv. Tkalčić.

